

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558906976/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Fra et lille afrundet Cellevindue i den sydlige Fløi af Klosterbygningen i Sorø skinnede en stjernelys Efterårsnat i Aaret 1204 en stille eenlig Lampe gennem de halvafbladede Linde ud paa Søen. Indenfor i den høje hvælvede Bispestue, som den kaldtes, sad i en sort Læderstol ved et i Muren fastnaglet Eegebord en ærværdig hvidskjægget Olding med en stor Pergamentscodex for sig, omgivet af skrevne Annaler og Krøniker og en Mængde Afskrifter af ældgamle danske Sange og Folkesagn, Runeindskrifter og Gravminder fra Hedenskabets Dage, blandede med Membraner af gamle Classiker, Homilier og Missalier, som tildeels skjultes af en stor oplagten glosseret Bibel. Midt imellem Bøgerne stod en Kobberlampe med en hjemmegjort Skjerm af et flere Gange overskrevet og afskrabet Pergamentsblad. Derved faldt det stærkeste Lys paa Bogen og undertiden paa Oldingens Hoved, naar han boiede sig, medens et Glimt af Lampelyset, blandet med et svagt Skin af den opstaaende Maane, sparsomt oplyste det dunkle Studerekammer. Paa Væggene hang der gamle forrustedede Sværde og Hellebarder, Staalhaet, Bidsler og Harnisker, samt Kiler og Offerknive af Flint, udgravne af Kæmpehøie; paa Hylden i Krogen over Løibanken laa der Brudstykker af Aske-Urner og tykke Pandeskaller mellem usædvanlig store Knogler og Dødtungebeen; og ved Kammeret stod, under Sanduhret paa Hjørnehylde, et stort blankt Ridderharnisk med et Spyd og en Stridsøxe, som efter Skikkelsen ikke syntes ældre, end fra det 11te Aarhundrede.

Den gamle Alderdomsforsker bar over den sorte Klerkedragt en hvid, noget afslidt og skjodesløst sammenbunden Cistercienserkappe med udrevne Armbuiler, hvorigjennem de lange sorte Kannikærmer afstikkende stak frem. Kappen var ham meget for kort og syntes ikke hans egen; han var høj og mager, og skjøndt han var en fredelig Lærd, syntes dog de store kjække Grundformer i hans frimtdannede af Alder og Grandskning gennemfurede Ansigt saavel som hans næsten sammenfaldne Kæmpeskikkelse at bebude, at han var af en mægtig Krigeræt og ædel Stamme. I hans mørke dybtliggende Øine lyste en klar dybsindig Aand, og som han saaledes sad fordybet i sit Arbejde, med Haanden under Kinden, en lille sort Floiels Kallot over den høje

skaldede Isse og det hvide Skjæg hvilende paa Bogen, medens Alt var stille omkring ham og alle Levende slumrede, var det ligesom han saae og hørte de forrige Tidets store Aander, og tilhørte en anden Verden og en anden Tid, end den, hvori han dog saa utrættelig vaagede og arbejdede.

Den ærværdige Gamle var Saxo Grammaticus. Som Erkebisp Absalons Haandskriver og uadskillelige Ven, havde han for tre Aar siden lukket denne ædle Herres Øjne paa Sorø Kloster, og siden havde han sjelden forladt den Celle, hvor han havde hørt de sidste uforglemmelige Ord af Absalons Mund. Han havde vel egentlig hjemme ved Domcapitlet i Roskild, men havde en særdeles Kjerlighed til Sorø Kloster, hvor han ofte tilforn havde opholdt sig, og hvor han nu, med sin nye Herre Bisp Peder Sunesøns Tilladelse, forblev som Gjest, medens han lagde den sidste Haand paa sin mærkværdige Danmarks Historie.

Han skrev flittig i sin Bog, men lagde af og til Pennen og bladrede i de gamle Skrifter. Ofte faldt hans Øie paa en Pergaments-Justinus, som havde tillært Absalon, og som laae paa Enden af Bordet med det sidste Blad opslaget, hvorpaa der stod skrevet: *Liber sanctae Mariae de Sora per manum domini Absalonis Archiepiscopi**. Ved Siden laae den af Absalon besørgede Afskrift af Vitherslagsretten og den sjællandske Kirkeret tilligemed et nyt pynteligt Haandskrift, paa hvis Læderbind stod med store snørklede Bogstaver: *Testamentum Dni Absalonis*.

Et dybt Suk trængte sig fra Oidingens Bryst, og paa gamle Folks Viis udtalte han ubevidst og lydeligt hvad han tænkte. »Var jeg nu snart hos dig, fromme Herre og Fader! – sagde han – det var to lange Vintre; nu kommer den tredie – længer vil Pennen dog ikke gaae. – Der var det vi saaes sidst – vedblev han, og hans Blik faldt paa Løvbænken i Krogen – nu ja, hans store Gjerning er endt – han hviler saelig i Herren. Snart har hans Tjener nu ogsaa fuldkommet hans Villie og Danmarks Helte, de ældste som de yngste, skal ikke savne deres Eftermæle. Nu kun et Par kjærlige Ord til vor unge Konge og den gode Andreas – ja vel! saa bør det være.» Nu taug han stille en god Stund igjen og skrev ivrig. »Kunde gamle Arnold Islander nu reise sig af Graven – begyndte han igjen, da han med Velbehag havde forelæst sig nogle zürlige latinske Vers – hvad mon han vilde sige til

* D. St. Maria af Sorøes (Sorøe Klosters) Bog ved Hr. Erkebisp Absalons Haand.